

Zdaj več iz nje ne gleda mlad obraz
in nihče zanjo se ne zmeni.
Podolž, počez popisana z imeni —
vsa prazna zeva v svojevoljni čas.

Mordà pa kdaj le spomni se je kdo —
ponovno sredi polnega življenja,
ki lepšega si slikal je od tod —
skoz rožna stekla hrepenenja.

V POLTEMI

Peter Levec

Preveč omamne tvoje so oči,
da smel bi predte ob svetlobi dneva.
Ljubezen skrivna luči se boji,
ker vse presilna že z obraza seva.

O srečen čas! zdaj tu sva v poltemi,
v koprene mračne stvarstvo je ovito.
Zdaj smem sproščeno vpijati tvoj vonj —
in brez bojazni božam te z očmi,
saj ni ti viden njih bleščéči soj
in spričo poltemè ti je prikrito,
da kakor trs trepečem pred teboj.

VSE PRAV

Peter Levec

Čemu razglašal svojo bi boleost
in videl vsepovsod samó temo?
Saj temna noč je sestra svetlih zvezd
in končno — vse je v redu in lepo.

Če kaj pogrešaš, je mogoče prav,
saj v vsaki slasti neka bol je vmes.
Obraza dva nam kaže vsak pojav,
med lučjo in temo je zmerom vez.